

מטבח באי בודד

בואי לצאת מהכלים: תוך כדי שאת מתחילה לנקות את המטבח שלך בפסח, תרשי לנו לשאול אותך שאלה: איזה פריט מתוך המטבח שלך היית לוקחת איתך לאי בודד, אילו היית נשלחת אליו? | שאלנו את השאלה הזאת נשים רבות. היינו נדיבות ואפשרנו לארוז שלושה פריטים ולא אחד. התשובות המרתקות של הבחירות - לפניכן | כלי יש חפץ בו

חנה כהן

מה היית לוקחת איתך לאי בודד, אילו היית נשלחת אליו?

בפעם הראשונה שפגשתי את השאלה הזאת, הייתי חניכת 'בתי' צעירה, והייתה לי מודריכה נדיבה. קיבלתי מלאי של אפשרויות, החל בסיכות משרד (באי בודד אפשר לעצב אותן למזלג...) וכלה בגפרורים.

בפעם השנייה הייתה השאלה מאתגרת יותר: שלושה פריטים, זה סך האפשרויות שעמדו לפניי. בחרתי אבא, אמא וסירה לחזור בה הביתה.

והנה פעם שלישית. והפעם אני שואלת. ערב פסח, ואין כמעט בית שאין בו פינת חמץ. מין מטבח ביניים פרוחדורי. מקום שצריך לבשל בו בעזרת שניים וחצי כלים כי את כל האחרים כבר ניקינו וארזנו לכבוד 'מכור לגוי'.

מה היית לוקחת איתך למטבח באי בודד, אילו היית נשלחת אליו? יש לך אפשרות לארוז שלושה פריטים בלבד.

זאת השאלה ששאלתי נשים טובות. הזכרתי להן שאני לא האתגר האמיתי. וגם לא פינת החמץ. מטבח פסח, הוא האתגר. וגם שם ההיצע קטן. כמות הכלים מוגבלת. על זה נאמר: אין דברים כאלה.

על הסכין

כמעט שמונים אחוז מהנשים ששאלתי הודיעו שהן לא תוותרנה על הסכין. כולן שוחרות שלום.

"אחרי שנים שהשתמשתי בסכינים דפוקות שהתעללו בשרירים שלי והתעקשו לא לחתוך, קניתי לעצמי מתנת יומולדת לפני כמה שנים: סט סכינים מעולות". רחל לא מוותרת על סלט, גם לא בערב פסח. "והשנה פרגנתי לעצמי סט נוסף גם לפסח. מוכנה להסתדר בלי תנור

"כשארזתי, הכנסתי למזוודה את השייקר הקטן והמשוכלל שלי. כשהגעתי לחו"ל, הכניסו אותו לשקע והופ! לא בכל הבניין קרס. והייתי אי נעימות מול השכנות הנחמדות. לא ידעתי שאי אפשר להשתמש במכשיר אלקטרוני ישראלי בחו"ל" (פערי שיינברגר)

בפסח, בלי מעבד מזון, בלי מיקסר. לא מוותרת על הסכינים שלי".

מותר לך לקחת שני פריטים נוספים.

"אז אני אקח מכל לריסוס שמן. המצאה גאונית. לפני שהכרתי אותה, בכל פעם שצילתי ירקות, הם טבעו בשמן. מאז המכל הירקות יוצאים הרבה יותר טעימים, וכמובן הרבה יותר בריאים. הפסקתי לצקת שמן גם על הדגים והבשר. ריסוס קל מספיק להם.

"הפריט השלישי שאקח איתי הוא נייר סופג. בערב פסח פינת החמץ שלנו ממוקמת בהול, מעין נישה שאין מצב לדחוס אליה יותר מאדם אחד. וכיוון שנדחסים אליה שלושה וארבעה ויותר, וכיוון שהאוכל האולטימטיבי של ערב פסח הוא קורנפלקס בחלב, משהו נשפך דרך קבע. ובפסח ברור שצריך נייר סופג. הרגע קרצפנו את הבית! מעדיפה לעטוף שניצלים וקציצות, ואפילו עוגיות, בנייר סופג. שיאכלו איתו, אותו, לא אכפת לי. רק שילכלכו פחות. לפחות השבוע".

פערי שיינברגר, מרצה ומאמנת ל-ADHD, בקואליציה של רחל. האי הבודד של פערי נמצא מעבר לים. "אני מגיעה לחו"ל עקב עבודתי כמרצה וכמאמנת ל-ADHD. תחום ה-ADHD לא מפותח שם כמו בארץ, בפרט בקהילות הסגורות יותר. יש לי אמורגנית שממלאת לי את הלו"ז, וכשאני מגיעה, אני תמיד נופלת לשתים עשרה שעות עבודה ביום, לפחות, אבל זה לא האתגר האמיתי.

"האתגר הראשון מתחיל רגע אחרי הזמנת הכרטיס - האריזות. את, הקוראת שמתמודדת מדי מוצאי פסח עם קיפול של מטבח שלם לבידם פצפון, אשריך! אני עוברת את האריזות המאתגרות האלה לא פעם בשנה, וגם לא פעמיים... לא קל לארוז ציוד לשלושה שבועות כשהמשקל לאדם מוגבל לעשרים וארבעה קילוגרם. יש לי משקל מזוודות מיוחד שטס איתי לכל מקום. אורזים, שוקלים, מוציאים, מכניסים, ושוב שוקלים וחוזר חלילה. ממש משל מוחשי למה שיתרחש למעלה אחרי מאה ועשרים...

"חוץ ממנו, למדתי 'לקמבן'. מותר לכל נוסע להעלות מזוודת טרולי למטוס. קניתי מזוודה גדולה יותר מהרגיל, אני אורזת גם בה

ביגוד, ואת הדברים שאני צריכה לדרך אני שמה בשקית. בני הבית תמיד צוחקים על השקיות שנתלות עלי מכל צד".

אילו היית נשלחת לאי בודד, מה היית מכניסה לשקית? על מה לא היית מוותרת?

"על סכינים. שלושה במספר, לבשרי, לחלבי ולפרווה. בכל פעם שאני טסה, אני לוקחת אותם איתי. עוטפת היטב ברדיד אלומיניום וככה אני יכולה לקנות ירקות גם בחו"ל, לחתוך לי סלט ברגע או להכין מרק ירקות, עשוי מקוביות קטנטנות, המרק האהוב עלי!

"לפני שלמדתי את הטריק שאפשר לקחת סכינים מהבית, הייתי משלמת כל יום חמישה עשר דולר, פעמיים ביום, על סלט חי. או שהייתי מוותרת על הסלט, קונה דברים אחרים שהחזירו אותי הביתה עם כמה קילוגרמים עודפים.

"ועוד המלצה לחיים על אי בודד - תבדקו את המתח החשמלי!"

"לפני שנה הייתי בדיאטה רצחנית שכפתה עלי לשתות שייק ירוק כל בוקר. לכן, כשארזתי, הכנסתי למזוודה את השייקר הקטן והמשוכלל שלי. כשהגעתי לחו"ל, הכנסתי אותו לשקע והופ! החשמל בכל הבניין קרס. חוויתי אי נעימות מול השכנות הנחמדות. לא ידעתי שאי אפשר להשתמש במכשיר אלקטרוני ישראלי בחו"ל, ואוותר ברשותך על ההסבר של בתי הידענית שהגיע לאחר מעשה.

"בלית ברירה, קניתי שייקר יקר חדש והולם את המתח של חו"ל. אני שומרת אותו אצל מכרה. כך, בכל פעם שאני מגיעה לחו"ל, אין לי ברירה אלא לשמור גם שם על המשקל..."

מה עוד היית שמה לקחת איתך לאי בודד?

"אם זה אי בודד, אז כלום. אבל אם תהיינה שם נשים נוספות, בבקשה, תארזי לי אנגלית.

"בצעירותי למדתי במוסדות על טהרת האידיש. לא לימדו שם אנגלית, וכל העניין הוא אתגר לא קל עבורי. אני אומנם עובדת בחו"ל עם דוברות האידיש ואיתן אני מסתדרת מצוין, אבל בין לבין, בשדה, במטוס, במכולת, זה תסכול עצום לרצות להגיד משהו, לענות, המילים בוערות בבטן ואני לא יודעת איך להתבטא ולהסביר את עצמי.

"מרגישה פתאום כמו בעל מום, חס וחלילה. זאת הרגשה איומה ונוראה! וכמו בכל מקום, יש אנשים סבלניים שמנסים להבין אותי לפי התנועות, ויש כאלה שלא מנסים להבין וממש מתרגזים שאני לא יודעת אנגלית.

"בפעם האחרונה ששהיתי בחו"ל, ביקרתי בחנות לבגדי ילדים. כשבאתי לשלם, נחרדתי מהתוצאה שהמוכרת נקבה ורציתי להוריד פריט או שניים. אבל איך ומה אומרים? גייסתי את מיטב סבלנותי וביקשתי בתנועות ידיים שתיתן לי 'מיין בג' (השקית שלי, בשגיאות...) ואז אראה לה מה אני רוצה לעשות.

"המוכרת התרגזה ואמרה: 'מאני!' היא לא הסכימה לתת לי את השקית לפני שאשלם.

"רמזתי לה שאני רוצה לשלם, שאעשה את זה אם רק תחזיר לי את השקית ואוכל להוציא כמה פריטים.

היא התעקשה: 'מאני!'

"רקדתי עם הידיים והרגליים, והיא בשלה: 'מאני!'

"בשלב כלשהוא המוכרות האחרות החלו לצחוק. זה היה מביך ולא נעים, וחיפשתי נואשות דוברת אידיש שתגדב לתרגם אותי, אבל לא הייתה אחת כזאת באופק. באותו רגע הבטחתי לעצמי שהדבר הראשון שאעשה ברגע שאחזור ארצה זה להירשם לחוג אנגלית. אבל אם יש לך אפשרות לארוז לי אנגלית בלי שאתאמץ עליה - אני אבחר באופציה הזאת."

בית הבד

"אל תצחקי עלי, אבל אני לא אשרוד בשום מטבח בלי פלסטרים", מתוודה שרי. היא לא ילדה, וגם את התואר זו"צה נזחה מזמן, ועדיין פלסטרים הם מאסט במטבח. "אני לא יודעת למה כשאני עובדת במטבח, אני נפצעת על בסיס יום יומי כמעט. פותחת קופסת שימורים, נחתכת; מקלפת מלפפון, הקולפן מגיע לאצבע שלי איכשהו; דופקת חזה עוף, הפטיש דופק אותי... פעם נחתכתי משקית חסה! זה היה כל כך מתסכל וכל כך מצחיק! יש לי חבילת פלסטרים על מדף בגישי במטבח, ואני מרוקנת אותה בהתמדה."

השם ימלא חסרונך. מה עוד תבחרי לקחת לאי בודד?
"אהמ, נראה לי מזוג. הוא כלי יעיל. אפשר לטגן בו, להפוך חביתות, לערבב בצל. אפשר גם לאכול בו. ומחבת, כמובן. הילדים שלי נולדו בלול, ככה נראה לי לפעמים. יום בלי חביתה הוא לא יום מבחינתם. גם בערב פסח, הכי לחוץ, הם לא יוותרו על חביתה. "בשנה שעברה, כשעשינו את המטבח, והכיריים כבר היו מבריקות אבל עוד לא יכולנו להוריד את הכיריים של פסח, שלחתי אותם לקנות אוכל בדוכן פיתה-פלאפל שנמצא בקצה הרחוב שאנחנו גרים בו. ומה הם בחרו לקנות? לחמניית מזונות עם חביתה. אז אם תוכלי לסדר לי גם מחבת, אני אשמח."

תמי שמואל, מעצבת פנים, לא מוותרת על מגבות.
"איך אפשר להסתדר בלעדיהן? אני לא מבינה. מינימום היגיינה, ניקיון. בשעת הדחק הן גם הכפפות שבהן

"אני לא יודעת למה כשאני עובדת במטבח, אני נפצעת על בסיס יום יומי כמעט. פותחת קופסת שימורים, נחתכת; מקלפת מלפפון, הקולפן מגיע לאצבע שלי איכשהו; דופקת חזה עוף, הפטיש דופק אותי... פעם נחתכתי משקית חסה!" (שרי)

החיים

אני מרימה את המכסה של הסיר או פותחת את דלת התנור. מגבת היא מוצר חובה במטבח". כשתמי מסיימת לעצב מטבח, היא תמיד שולחת ללקוחות מגבת ופריט נוי. "לפעמים זה יהיה מגנט חמוד למקרר, לפעמים תמונה לתלות על הקיר, לפעמים עציץ. כל לקוח והמטבח שעיצבתי לו. "חושבת שזה חשוב, לשים גם במטבח פריט לנוי. משהו שיזכיר לנו שלא באנו לעולם רק כדי לעבוד קשה. באנו כדי להתענג על השם, על החיים שהוא נתן לנו. טוב לפקוק עיניים לדברים יפים מדי פעם, לחייך. אז בעיניי, זה הפריט השני שחובה לקחת לאי בודד - פריט נוי שיעשה לנו טוב על הלב."

מה החפץ השלישי שתיקחי איתך?

"את מסננת המתכת האיכותית שלי. לפני כמה שנים ראיתי אותה בחו"ל, התלהבתי, קניתי. היא שימושית שאין דברים כאלה. חורים בגודל הנכון, יציבה, נשטפת בקלות. תמיד היו לי מסננות פלסטיק, רק אחרי שהתחלתי להשתמש בה, הבנתי שזה כמו ההבדל בין לבנות בית בארגז חול לבית אמיתי :).

"ממליצה מאוד, אף שהיא יקרה. בפרט למטבח של פסח שכל הפירות והירקות מגיעים הביתה עם בוץ וצריך לשטוף אותם היטב לפני השימוש". תחתית לסירים. זה החפץ ששרה הייתה לוקחת איתה. מתביישת לספר למה. "את לא מספרת מי אני, כן? יש לי ילדים לחתן".

שפתיי חתומות.

"טוב. אז מעשה שהיה לפני כמה שנים, לא חושפת את המספר המדויק: היו לי אורחים בשבת. חמי, חמותי, גיסי, גיסתי, הרבה ילדים ונכדים. ברוך השם, שבת שמחה. בישלתי סיר חמין ענקי, ובשבת בבוקר החלטתי להביא אותו לשולחן. הרבה פעמים אני מביאה את הסיר לשולחן, שמה מצקת. שכל אחד יכבד את עצמו במנה ובגודל המועדפים עליו. אבל אינו דומה הסיר הרגיל שלנו לסיר שבו בישלתי לשבת השמחה. רק לאחר מעשה תפסתי את זה.

"הבאתי את הסיר הענקי, הנחתי בשמחה ובששון על השולחן. השולחן הזדעזע. השתגע! העץ פשוט שקע מטה מעוצמת החום והמשקל של הסיר. היה רגע של פאניקה סביב השולחן. אחר כך כולם עברו לצחוק עלי. אני כמעט בכיתי.

"במוצאי שבת אחרי שכולם עזבו, בכיתי באמת. אני מאוד אוהבת את השולחן שלנו. קיבלתי אותו בירושה מסבתי, עליה השלום,

"כדי לקנות את הסררויס לשבת חסכתי כל שבוע כסף בצד, 'פרס' על יעדים מסוימים. מעין מבצע שעשיתי לעצמי. כשהמבצע הסתיים, קניתי את הסט הזה. אני אוהבת אותו מאוד וכל שבת מתרגשת להשתמש בו!" (חני ינקלביץ)

והסיר הרס אותו לגמרי. עד היום יש בו גומחה ענקית מכוונת.

"מאז אני היסטורית לתחתיות. שמה אותן תחת ספלי תה, תחת תבניות פצפונות. לא לוקחת סיכון נוסף. יש לי אוסף של תחתיות יפות. יש כאלה מסיליקון, יש קלועות, עבודת יד. בעלי תמיד צוחק שזה יופי מתחת לשולחן. מי רואה אותן בכלל כשאני מניחה מעליהן תבניות או סירים? אבל אני תולה אותן על ווים קטנים במטבח, סידרתי שורה מעל השיש. תערוכת אומנות פרטית שלי שמהנה אותי בזמן שאני עובדת".

מה עוד תיקחי איתך לאי בודד?

"את בעלי והילדים. אישה צריכה מישור שיצחק כשהיא בוכה..."

10- שף

חני ינקלביץ, עורכת אנימציות ותלת ממד, הייתה לוקחת לאי בודד את הסררויס של שבת:

"קניתי אותו לפני שנה בערך. זה דגם שאני מאוד אוהבת, והוא לא עלה זול. לא כל כך התחשק לי להוציא את הסכום בבת אחת, ולכן בשביל לקנות אותו חסכתי כל שבוע כסף בצד, 'פרס' על יעדים מסוימים. מעין מבצע שעשיתי לעצמי. כשהמבצע הסתיים, קניתי את הסט הזה. אני אוהבת אותו מאוד וכל שבת מתרגשת להשתמש בו!"

נשארתי ביתרת זכות של שני דברים נוספים. מה עוד היית לוקחת?

"מגנטים מתוקים מפיומו. בקיץ שעבר היה לנו מפגש של עורכות וידיאו, וכחלק מהמפגש, חוץ מתוכנית ואוכל והיכרות עם הפרצופים שמאחורי המחשב, עשינו ביחד גם יצירה חמודה, מגנטים מפיומו, משהו שמתאים לאומנויות שכמונו:)

"עשיתי אז גלידה עסיסית, גזר מקורי עם משקפיים ענקיים, עוגת קרם מגרה עם דובדבן מתוק למעלה, והם יצאו כאלו מתוקים ויפים, שקשה לי קצת להיפרד מהם. "הדבר השלישי שאקח מהמטבח שלי הוא טבחון חמוד שמשמש בתור מתקן לנייר סופג.

"בקיץ האחרון הייתה לנו פעילות במשפחה, עם חלוקת מתנות מקוריות. זכיתי אז בטבח הזה שמקשט לי את

המטבח ועושה אווירה שובבה. אם איתקע, חלילה, באי בודד, מתארת לעצמי שלא זייק לי משהו שיעשה שמח..."

הדברים האלה קיימים לך גם במטבח של פסח?

"כמעט שלא עשיתי פסח בבית, ולכן הפריטים האלה עדיין לא קיימים לי במטבח של פסח, אבל בעזרת השם עוד אקנה סט צלחות מפואר לפסח. ולכל הטיגונים הפסחיים יהיה כנראה נייר סופג על מתקן. אולי טבחון..."

ומגנטים?

"כנראה השנה הם יימכרו עם כל כלי החמץ. אולי אם שנה אחת אשתעמם מאוד בערב פסח, אכין מגנטים יפים גם לפסח".

"לא זהו לשום אי בלי הקומקום החשמלי שלי". זה התצהיר של מירי. "חייבת את הקפה שלי. בוקר, צהריים וערב. לכן אני לוקחת איתי את הקומקום החשמלי ואת הכלי לחלב. בתור חפץ שלישי לוקחת את הדלת של המטבח. כשאני שותה קפה, אין מצב להפריע לי. כשאני הולכת להכין לעצמי קפה, אני מודיעה לבני הבית שאמא יצאה להפסקה. סוגרת את דלת המטבח, לא מרשה לפתוח. גם לא במקרי חירום. בשבילם אבא קיים".

רינה בויאר, יועצת פיננסית, צריכה לוח מחיק. "יש לי לוח ענקי על קיר המטבח. היינו צריכים לנעוץ כמה דיבלים שיחזיק מעמד, ויש לי סט של לורדים. ממש כמו מורה בישראל.

"הלוח הזה הוא מקרא המפה שלי במטבח. הולכת לאיבוד בלעדיו. רושמת עליו את המלאי הקיים, מעדכנת רשימת קניות, מתכננת תפריט, מתעדת משימות שצריך לבצע - כלים שצריך לטבול, חלב שצריך להחזיר לשכנות. כל המטבח מתנהל על הלוח הזה. בשבילי הוא סו-שף אמיתי.

"הלוח הזה הוא מקרא המפה שלי במטבח. הולכת לאיבוד בלעדיו. רושמת עליו את המלאי הקיים, מעדכנת רשימת קניות, מתכננת תפריט, מתעדת משימות שצריך לבצע - כלים שצריך לטבול, חלב שצריך להחזיר לשכנות. כל המטבח מתנהל על הלוח הזה. בשבילי הוא סו-שף אמיתי" (רינה בויאר)

זוהי חגיגת טבוח

"לא מזמן קניתי לוח דומה גם למשרד. אני אומנם מתנהלת במשרד עם טבלאות אקסל ומערכת דיגיטלית מסודרת, אבל גיליתי שאני צריכה את תנועת היד כשאני מתכננת את הלוח שלי, והכי מרגש למחוק בעזרת ספוג עוד משימה שבוצעה, עוד פרויקט שהושלם, ברוך השם. לא אותה חוויה כשמשתמשים בדיליט של המקלדת..."

מותר לך לקחת שני חפצים נוספים. מה הם יהיו? "הספוג והלורדים".

יעל לא הולכת לשום מקום בלי הכלים החד פעמיים. "בערב פסח ובעיקר בפסח אין דרך לשרוד בלעדיהם. המטבח שלי קטן, ומטבח פסח הוא בכלל צפוף. רוב הארונות סגורים ומכורים לגוי. יש לי שני ארונות שאני מפנה במאמץ למוצרי פסח. יש לי שתי מחבתות בפסח, אחת בשרית, אחת חלבית. שני סירים, אחד בשרי, אחד פרווה. וזהו. גם המכשור החשמלי הוא מינימלי. בלנדר מקל ומקצף ידני. אין מקום למכשור אחר.

"בכל שנה אני משקיעה בחד פעמי יפה. לחג, לשבת חול המועד. קונה חד פעמי פשוט לשאר הימים. חלק מהוצאות החג. אני מודה, מעקצץ לי הלב כשאני רואה סטים יפהיים מפורצלן, ואפילו מפלסטיק רוצה גם, אבל יודעת שזה בלתי אפשרי בתנאי המטבח שלנו".

גם חד פעמי דורש מקום. איפה את שומרת אותו? "בעגלת ירקות. זאת לא באמת העגלה של הירקות שלנו. להם יש עגלה אחרת. לפני שנתיים הלכתי, קניתי עגלה מיוחדת לחד פעמי. מסדרת במגירה אחת את כל הצלחות. במגירה אחרת את הסכו"ם, במגירה השלישית נמצאות הכוסות, הכוסיות, המפות והמפיות, ולמגירה הרביעית אני מכניסה תבניות.

"צריכה להרחיק מהתינוק שאוהב להוציא ולהכניס, אבל מכל בחינה אחרת זה נוח להפליא ולא יקר. פטנט שאני ממליצה לאמץ".

פכים קטנים

יהודית לא מבינה איך אפשר להסדר בלי פח אשפה.

באי בודד תוכלי לקבור את האשפה בחול.

"עוד עבודה, בקיצור... תעשי טובה, תדאגי לי לפח, לאשפתונים. לפחות באי בודד זה לא יהיה פרויקט לרדת בכל פעם ארבע קומות לצפרדע".

שולי צריכה טלפון אלחוטי. או נייד. "העבודה

במטבח בלי קול אנושי מעבר לקו היא בלתי

נסבלת. כשאני נכנסת למטבח, אני תמיד נכנסת

עם הטלפון או עם הנייד, מוטב שניהם. מתקשרת

בתורנות לאמא, לאחיות, לחברות. כל מי שמוכנה

לשעשע אותי בזמן שאני מקלפת הר ירקות, בוכה

בגלל בצל".

נעמה מתכוונת לקחת איתה תמונות. "זאת

דיאטה שהמצאתי לעצמי והיא עובדת, אז אני

לא רוצה לוותר עליה. עשיתי המון דיאטות בחיי.

המשקל העודף שלי מתסכל אותי ממש. הייתי

ילדה ובחורה רזה מאוד, ועם כל ילד שנולד, ברוך

השם, אני הולכת ומתרחקת מהמראה ההוא. כמה

שאני מדברת עם עצמי, זה לא עוזר כשאני עייפה

ומחפשת מקור אנרגיה, והמקרר וארון הממתקים

מסכימים לעזור...

"לפני תקופה דפדפתי באלבום שהבאתי מהבית

של ההורים שלי, ראיתי כמה הייתי רזה בעבר

וממש נצבט לי הלב. בהחלטה של רגע שלפתי כמה

תמונות מהכיסים, הדבקתי בסלוטייפ לצד הפנימי

של ארון הממתקים. שמתי עוד אחת על המקפיא.

ומאז, בכל פעם שאני עייפה ואני נכנסת למטבח

לחטוף משהו, אני רואה את התמונות, והן עוזרות

אותי. הן מזכירות לי מה הייתי בעבר, איך אני רוצה

להיראות בעתיד. התחלתי את הדיאטה הזאת לפני

שנה וכבר ירדתי יפה, ברוך השם. שרק אמשיך".

אסתר אורזת לוח שנה. "הפריט הכי חשוב במטבח.

בחמישי-שישי אני מסתכלת עליו בלי הפסקה,

בודקת אם השענה של הדלקת נרות לא השתנתה

בטעות... הוא מזרז אותי לעבוד.

"בערב פסח הוא בכלל נוגש אכזרי, מראה שלא

נשאר כמעט זמן עד ליל הסדר. ובפסח הוא מזכיר

לי שעבדנו קשה ל... שבוע בלבד.

"זאת תזכורת טובה בשבילי כי הרבה פעמים אני

כל כך נלהבת שיש מטבח פסח סוף סוף, אחרי

ימים שלמים שהמטבח תפקד למחצה או לא תפקד

בכלל. וכל המתכונים של פסח מגרים אותי נורא.

אני יכולה לעמוד שעות במטבח של פסח ולאפות

ולבשל. שוכחת שאנחנו לא משפחה גדולה, אנחנו

לא מארחים גדוד, וכמעט חצי מהאוכל הולך

למקפיא כי אין מי שמסוגל לסיים כל מה שהכנתי.

לכן אני משתדלת להציץ מדי פעם בלוח, להזכיר

לעצמי שפסח הוא רק שבוע, הילדים שלי לא

צריכים עוגת אגוזים נוספת. הם כן ישמחו באמא

שתשים אגוזים בקערה, לא מקולפים, תבוא לשחק

איתם".

